

Mesto

Dvesto krokov rovno, potom odbočím doľava, miniem železné preliezačky, na ktorých sa vo vetre trepcujú zachytené igelitové vrecká. Kráčam zasa rovno, možno tridsať metrov okolo prázdnych, rozbitých Potravín, znova doľava a som na autobusovej zastávke. Veľmi rada utekám z betónovej džungle do historickej časti mesta. Plnej fúzatých trpaslíkov, ktorí šmírujú z fasád a fontán s kamennými zvieratami. Plnej vôní, ktoré uleteli z drahých reštík a rybieho trhu. Nastúpim na mínus päťku. Človek, ktorý priradil autobusu toto číslo, mal fakt zmysel pre humor. Mínus päť znie ako stupeň mrazu v blbej predpovedi počasia. Okrem toho ťa autobus odvezie na sídlisko plné outsiderov. Týpek za volantom v obrovských čiernych okuliaroch počúva na plné gule reggae. Pokyvuje hlavou do rytmu hudby a predáva lístky. Občas hodí kolegom nejaký fórik do vysielacky. Míňame zastávky, nákupné strediská, kostol a nekonečné rady garáží. Míňame zabudnuté oceľové konštrukcie, opustené ubytovne pre robotníkov a jamy s dažďovou vodou. Za tridsaťpäť minút si môžem dokonale poobzerať spolucestujúcich, popočúvať iPod,

alebo zhltnúť krátku knihu. Za tridsaťpäť minút si stihnem pospať, nechať sa okradnúť alebo vypočuť cudzí rozhovor. Počúvanie rozhovorov je popri návštevách a hľadaní brata moja ďalšia najobľúbenejšia činnosť. Akoby som sedela v divadle, alebo pozerala krátky film. Niekedy sa mi pritrafí ješ' pritom aj čip-sy. Oproti mne sedia dve staršie ženy. Jedna z nich má zle nafarbené čierne vlasy. Šedivé korienky vytvárajú očný klam, akoby zvyšok vlasov vyrastal zo vzduchu. Krikľavo červený rúž sa záhadným spôsobom prilepil na zuby, ktoré si žena v pravidelných intervaloch olizuje. Vyzerá ako zostarnutá Snehulienka v tričku Rolling Stones a s obrovskou taškou v ruke. Sťažuje sa kamarátke na svojho syna, ktorý jej prechlastáva sociálku. Druhá žena súhlasne prikyvuje. „Hm, hm.“

„Ale ja ho nahlásim polícii,“ povie Snehulienka. „Vieš, koľko vecí mi vyvliekol z domu?“

Žena vedľa nej odrazu prestane prikyvovať a poradí jej, nech sa ihneď obráti na jej Laciho. Ten to s ním vraj vyrieši rýchlejšie. „Lacika teraz robí u jedného bobygarda,“ komolí.

Snehulienka sa nepokojne zahniezdi na sedadle. „Áno? Ale nieže ho zabije, to zasa nechcem.“

Lacikova asi mama sa pozrie cez okno auto-

busu. „Neprešli sme to? Neprešli sme to?“ opakuje a rukou utiera vyzrážanú paru. Snehulienka ju poklepe po nohe a znova jej pripomenie, aby jej Laci nezabil syna.

„Ale čo si myslíš, že kvôli debilovi pôjde do basy? Však ho len trocha nastraší,“ rozčúli sa Lacikova mama a prestane utierať okno. Snehulienku to zrejme upokojí, pretože si vzdychne a zamyslí sa. Autobus zastaví na zastávke. Obidve ženy mlčia. Pozorujú opitého muža, ktorý sa pokúša nastúpiť. Je na mol. Drží sa dverí a snaží sa vyložiť nohu na schodík. Vždy keď ju odlepí zo zeme, spadne. Šofér chvíľu čaká, lenže potom stratí trpezlivosť a začne zvonieť. Opilec sa nenechá rušiť. Znova a znova dvíha nohu a padá na zem. Niektorí cestujúci unudene zívajú. Zvonček zúrivo zvoní. Snehulienka si priloží ruku na ústa a zahanbene sklopí zrak. Odrazu všetci hľadíme na opitého muža. V očiach vidím odpor alebo pobavenie. Autobus trčí na zastávke a blokuje prichádzajúci trolejbus. Šofér stratí trpezlivosť. Vylezie z kabíny a vyhodí opilca z dverí. Usmieva sa pritom. V jeho tvári niet ani trocha zlosti. Vyzerá, akoby práve vyhodil z okna papier. Dvere autobusu sa konečne zatvoria. Cestujúci nemo otočia tváre do zarosených okien.